

Vypraveno

dne 16. 7. 2014

PŘÍLOHA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

MVCRP00WK5JT

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci Praze dne 7. 7. 2014
dne: 16. 7. 2014 Č.j.: MV-51199-5/VS-2014
podpis:

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0239r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala paní

Ruská federace, státní občanka Ruské federace, trvale byten (dále jen „žadatelka“), právně zastoupena advokátem, se sídlem

(dále jen „právní zástupce“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy ze dne 11.3.2014, č.j.: VS-2819/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), a rozhodl **t a k t o**:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 13 požádala žadatelka o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla Ministerstvu vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) doručena dne 15.11.2013.

Žadatelka je státní občankou Ruské federace a v České republice jí byl povolen trvalý pobyt ode dne 22.1.2007. Od roku 2009 je vdaná za státního občana České republiky, nar. 1965, a matkou nezletilé dcery, nar. 2010, rovněž státní občanky České republiky.

Ze spisového materiálu mimo jiné vyplývá, že žadatelka se zdržuje na území České republiky od roku 1997, kdy jí byl povolen vízový pobyt nad 90 dnů za účelem podnikání. Po celou dobu zde působila v různých podnikatelských subjektech. Od 1.12.2010 byla na mateřské, následně na rodičovské dovolené, s měsíčním rodičovským příspěvkem ve výši 7.600 Kč. Od 7.1.2014 má uzavřenu pracovní smlouvu na dobu neurčitou se společno spol. s.r.o., na pozici šéfredaktorky s měsíčním hrubým příjmem 19.000 Kč.

II.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatelka splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky, stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství.

Žadatelka však nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť v rámci správního řízení o žádosti bylo zjištěno, že neplnila povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Nespĺněnou citovanou zákonnou podmínku mohlo Ministerstvo vnitra žadatelce prominout ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Ministerstvo vnitra žadatelce nespĺnění výše uvedené zákonné podmínky neprominulo, a proto její žádosti svým rozhodnutím ze dne 11.3.2014 nevyhovělo.

III.

Zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo žadatelce doručeno dne 14.3.2014. Dne 28.3.2014 proti němu podala žadatelka prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad v souladu s ustanovením § 83 odst. 1 správního řádu.

V rozkladu žadatelka vytýká napadenému rozhodnutí, že při správní úvaze o odmítnutí prominutí podmínky podle § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, prvoinstanční správní orgán vybočil z mezí správní úvahy, když nerespektoval zásadu přiměřenosti s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 31/2005, pokud zpoždění několika plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „pojistné“) z roku 2008, s uhrazeným nepatrným dluhem v únoru 2009, posoudil za nespĺnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. V této souvislosti zdůrazňuje, že ostatní své povinnosti plnila řádně, i to, že její manžel a dítě jsou českými státními občany s tím, že jako cizinka, provdaná za českého státního občana, má ve smyslu Úmluvy o státním občanství vdaných žen z roku 1957, publ. pod č. 72/1962 Sb. (dále jen „Úmluva“) možnost získat občanství manžela na základě zvláštního naturalizačního postupu, přičemž jeho udělení lze omezit v zájmu státní bezpečnosti či veřejného pořádku. Ve vztahu k nedoloženým potvrzením o bezdlužnosti společnosti „...“, s.r.o., (dále jen „společnost“) od příslušných úřadů a institucí, žadatelka poukazuje na rozpor napadeného rozhodnutí, ve kterém je uvedeno, že všechny požadované doklady předložila; a na straně druhé je jí vytýkáno, že tak neučinila. Přesto, s ohledem na napadené rozhodnutí, žadatelka přikládá potvrzení o bezdlužnosti společnosti vystavené Všeobecnou zdravotní pojišťovnou, potvrzení o stavu nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému, vystavené Pražskou správou sociálního pojištění, a potvrzení Finančního úřadu pro hl. město Prahu s tím, že ze všech potvrzení vyplývá, že společnost nemá žádné dluhy ani nedoplatky.

Na základě všech výše uvedených důvodů žadatelka, zejména však z důvodu žádoucího souladného státního občanství celé rodiny, žádá, aby ministr vnitra změnil napadené rozhodnutí tak, že se žadatelce uděluje státní občanství České republiky.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise. V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti, argumenty a důkazy důležité pro rozhodnutí.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že žadatelka splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, neboť má na území České republiky povolen trvalý pobyt po dobu nejméně pěti let ke dni podání žádosti, nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin a před Úřadem městské části Praha 13 prokázala znalost českého jazyka.

Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žadatelka nesplnila podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Zároveň přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a konstatuje následující.

Ministr vnitra nepopírá, že žadatelka žije na území České republiky nepřetržitě již od roku 1997 (s přerušením v letech 2007-2008), rovněž nepopírá její pracovní i rodinnou integraci, kdy její manžel i dcera jsou státními občany České republiky.

K námitce žadatelky ohledně nesprávného posouzení podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství Ministerstvem vnitra s odkazem na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ministr vnitra uvádí, že soud rozhoduje vždy o konkrétních žádostech. Každá taková žádost je ryze individuální a skutečnosti zjištěné v průběhu toho kterého správního řízení se od sebe v mnoha směrech odlišují. Proto rozsudky vydané v konkrétních věcech nelze bez dalšího vztahovat na všechny ostatní případy, které se mohou jevit shodnými. Podobnost v těchto případech spočívá pouze ve skutečnosti, že žadatelé nesplňují shodně podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. V uvedené souvislosti ministr vnitra odkazuje na ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Z dikce citovaného zákonného ustanovení, především ze slova „plní“ je nutno dovodit, že plnění povinnosti má být dlouhodobějšího charakteru. Ministr vnitra poukazuje na skutečnost, že dostatečně dlouhá doba pobytu v České republice dala žadatelce víc než přiměřenou příležitost adekvátně se seznámit s rozsahem a obsahem jejích práv a povinností vůči České republice a tato práva a povinnosti také bezezbytku naplňovat. V uvedené souvislosti ministr vnitra odkazuje na rozsudek Městského soudu Praze sp. zn. 6 Ca 265/2006 ze dne 27.11.2008, kde je mj. konstatováno, že: „... jen soustavným a dlouhodobým plněním povinností stanovených zvláštním zákonem může žalobce prokázat jeho schopnost a ochotu dodržovat právní řád státu, jehož občanství chce získat.“. Ministr vnitra tak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, na jejichž základě by bylo možné žadatelce prominout splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, tedy

plnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění.

V uvedené souvislosti ministr vnitra zdůrazňuje Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství.

K námitce žadatelky, že jako cizinka, **provdaná za českého státního občana**, má ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy možnost získat občanství manžela na základě zvláštního naturalizačního postupu, přičemž jeho udělení lze omezit v zájmu státní bezpečnosti či veřejného pořádku, ministr vnitra uvádí, že je obeznámen s obsahem Úmluvy a podotýká, že konstatované ustanovení v Úmluvě nemá normotvorný, ale pouze deklarativní charakter, který vyúsťuje v to, že se má přihlídnout k příslušnému ustanovení Úmluvy. V uvedené souvislosti ministr vnitra konstatuje, že zmiňovaný požadavek Úmluvy byl do českého práva promítnut tak, že umožňuje manželům českých státních občanů získat státní občanství České republiky snadněji, než ostatním cizincům. Jde zejména o ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, které umožňuje prominout požadovanou délku trvalého pobytu žadateli, jehož manžel je českým státním občanem. Uvedené ustanovení Úmluvy však nelze vykládat tak, že by žadatelům, kteří mají za manžele české státní občany, mělo být toto občanství udělováno automaticky, aniž by po nich bylo požadováno splnění jakýchkoli podmínek, v daném případě dodržování vymezených veřejnoprávních povinností stanovených platnými zákony České republiky.

K poslední uvedené námitce žadatelky ministr vnitra uvádí, že napadeným rozhodnutím je sice konstatováno, že požadované doklady prvoinstanční správní orgán obdržel, nicméně ve vztahu ke společnosti s.r.o., zcela zřejmě konstatuje, že: „...z dokladů požadovaných ministerstvem na základě výše uvedeného usnesení žadatelka dosud nedodala potvrzení finančního úřadu, správy sociálního zabezpečení a zdravotní pojišťovny o bezdlužnosti společnosti s.r.o.“, a teprve v závěru rozhodnutí je tento nedostatek vytýkán. Jinými slovy, napadeným rozhodnutím není tvrzeno, že: „...veškeré“ doklady byly doloženy, a proto se nemůže jednat ani o rozporuplná tvrzení rozhodnutí. Skutečnost, že žadatelka dodatečně k podanému rozkladu tato potvrzení doložila, spíše vypovídá o tom, že si je svého nedostatku, nikoli nedostatku rozhodnutí, vědoma.

Na základě výše uvedeného materiálu ministr vnitra rozhodl, že se ztotožní s napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 11.3.2014, č.j.: VS-2819/835.3/2-2013, kterým byla žádost zamítnuta. Ministr vnitra je toho názoru, že by měl být žadatelce poskytnut ještě určitý prostor k tomu, aby přesvědčila Ministerstvo vnitra, že hodlá v budoucnu plně respektovat právní řád České republiky. V uvedené souvislosti ministr vnitra zdůrazňuje, že na prominutí splnění kterékoliv podmínky, respektive na udělení státního občanství České republiky, není právní nárok.

V souladu s výše uvedeným rozhodl ministr vnitra o zamítnutí rozkladu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

